

repræsentationens Standpunkt, og ligesaa lidt ønsker jeg at følge deres Anvisning i modsat Retning, at erobre Noget fra Administrationen til Lovgivningen. Jeg tror, at det er principielt urigtigt, og af den Grund vil jeg stemme for det Endringsforslag, jeg har været med til at stille.

**Justitsministeren (Melleman):** Den ærede sidste Talers Ytringer foranledige mig til at gjøre et Par Bemærkninger, idet jeg nemlig vil henlede Opmærksomheden paa, at det Standpunkt, man maa gaa ud fra, jo er dette, hvorledes man er stillet efter den gjældende Ret, og der kan ikke være mindste Tvivl om, at det er ikke Noget, man ad administrativ Veie kan gjøre, at anordne nye Karantæneforanstaltninger, som ikke have Hjemmel i den bestaaende Lov, og de der have Hjemmel i den bestaaende Lov, ere i Reglen i mange Punkter saa uensigtsmæssige, at man ligesom ikke kan benytte dem, naar Sæltigheden kommer. Det viste sig sidst, da der var Pestkræft over Verden, da var det Noget, som alle de, der havde med disse Anliggender at gjøre, netop strax fik et meget bestemt Indtryk af, at man var overordentlig uheldig stillet efter den bestaaende Lovgivning, hvis Faren kom nærmere, fordi hele den nuværende Karantænelovgivning, der var beregnet paa ganske andre Samfærdselsforhold end de nuværende, ikke vilde kunne bruges. Det lod sig gjøre at dekretære Karantæne mod saa sjerntliggende Steder som det Asowiske Hav, hvorfra der saagodtsom aldrig kommer noget Skib herop til os, men at sætte den gamle Karantænelovgivning i Kraft overfor nærliggende Lande, vilde være omtrent umuligt. Aldeles bortset fra, at de Sagtyndige i det ommeldte Tilfælde have ment, at man burde træffe Foranstaltninger af en ganske anden Natur, nemlig at man ikke saa meget maatte lægge Vægt paa at holde Mennesker ude, men at man maatte komme med Forbud mod Indførselen af visse Gjenstande som særlig smitsomme, er altsaa Stillingen den, at man ikke kan bruge den bestaaende Karantænelovgivning, og naar Regjeringen i Anledning af smitsomme Sygdommes Nærmelse maatte træffe andre Foranstaltninger, kan den ikke gjøre det ad administrativ Veie. For mig synes der ikke at kunne være to Meninger om, at noget Saadant kun kunde gjøres ved foreløbig Lov, saalænge man ikke har en almindelig Lov, som bemyndiger til at gjøre det, og naar man gjør det ved foreløbig Lov, er man jo undertastet det Vilkaar, at den foreløbige Lov skal forelægges den først sammentrædende Rigsdag, og bliver den forkastet blot af et af Thingene, træder den ud af Kraft. Saaledes er jo Stillingen. Det, her er Spørgsmaal om, er at tilvejebringe en ny Lov og fra Rigsdagens Side Spørgsmaalet om, hvorledes denne nye Lov skal være, om den nye Lov skal

give Regjeringen en ren og blank Bemyndigelse til at sætte Karantæneforanstaltninger af en vis Art i Kraft og holde dem opret, saalænge den vil, eller om den kun skal give Regjeringen en Bemyndigelse med visse Begrænsninger. Men det er jo et Gebet, som helt og holdent maa hvile paa Lov. Det er derfor, jeg har taget Ordet, fordi jeg gennem disse Bemærkninger netop vilde knytte til det, som den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 1ste Valokreds (Rinested) har udtalt, den Bemærkning, at Sagen jo vilde staa helt anderledes, dersom her var Spørgsmaal om at gribe ind paa et anerkjendt Administrationsomraade, hvor Regjeringen ikke behøvede nogen Hjemmel fra Rigsdagens Side til at gjøre det ene eller det andet efter den bestaaende Lovgivning. Da vilde det være ganske klart, at der ikke vilde være nogen Grund til at tillade eller gaa ind paa idetmindste i dette Tilfælde at udstrække Rigsdagens Myndighed over et Gebet, som ikke ligger derunder. Men det Spørgsmaal, om man vil give Karantæneloven det ene eller det andet Indhold og deri give Regjeringen en Bemyndigelse med flere eller færre Begrænsninger, er, forekommer det mig, klarlig et Lovgivningsanliggende.

**Smith:** Jeg skal tillade mig ligeoverfor den ærede Justitsminister at bemærke, at det i og for sig synes mig at være ligegyldigt, enten det er en Myndighed, der allerede findes for Administrationen, eller det er en, der først skal staves, ligeoverfor det Spørgsmaal, om den paagjældende Bestemmelse er konstitutionelt rigtig eller ikke. Der er ingen Tvivl om, at en Lov, som bliver til paa regelmæssig Maade med begge Thing og Kongens Samtykke, kan indskrænke Administrationens Raadighed paa Gebeter, hvor den før havde denne Raadighed, og ganske paa samme Maade kan naturligvis en ny Lov give en større eller mindre begrænset eller ubegrænset Raadighed til Administrationen. Men jeg tror, at det bør være afgjørende, om det er en Ordning, som naturlig og rigtig tilkommer Administrationen, om det er rigtigt at lade Rigsdagen bestemme, om visse Karantæneforanstaltninger eller hvilke som helst andre Foranstaltninger skulle træde i Virksomhed. Lad det være en Rigsdagsdag, naar det efter sin Natur er og bør være en Rigsdagsdag. Jeg er netop med den ærede Taler, der begrundede Endringsforslaget, enig i, at det er et farligt Exempel, der her gives ved en saadan Bestemmelse. Man vil mere og mere fra Thingets Side søge at komme ind paa at kontrollere Forvaltningen, at blive en Overforvaltning, og det kan man akkurat med den samme Lethed paa de Gebeter, som Administrationen hidtil har havt til sin Raadighed, som man kan have det paa de nye; begge Dele kræve nemlig Lovgivningsmagtens Faktoreres Samstemning.